

— Каква чудесна услада за стомаха ли си былъ запазилъ, Главке, извика Салустій, като впи очи въ предложеното ново ѣстие.

Салустій едвамъ бѣше двацѣтъ и петъ годишень, но нищо друго отъ работытъ на живота не обичаше освѣнь трапезата. Може злоупотребеніето да му исхаби чувствата къмъ сѣко друго наслажденіе, а при сичко туй той не бѣ лишенъ отъ духъ, и имаше пообщо мнѣніе благо сърце.

— Отъ гледъ го познавамъ, тако ми Полидевка, рече Панса. То е ере отъ Амбрація. Дѣ сте? (и туй като рече зашрака съ прѣсти; туй бѣше знакъ познатъ на робытъ) трѣба да приготвимъ и друго възліяніе за честь на новопрешедшето.

— Надѣяхъ са, рече съ прискърбенъ гласъ Главкъ, че ще могъ да ви предложъ британскы стриды, но свирѣпытъ вѣтрове които едно време са случихъ на Цезаря, лишихъ и насъ отъ стриды.

— Че толкосъ прочуты ли сж? Попыта Лепидъ, като си отслабаше пояса за да ѣде спокойно отъ новопредложенытъ ѣстыя.

— Азъ мыслижъ че са считать изрядны защото иджтъ отъ далечъ, когато нашытъ, бриндизскытъ сж по-хубавы. Но въ Римъ безъ тѣхъ едно иршество са счита непълно.

— Бѣднытъ Британцы! има и иѣщо добро мѣстото имъ, рече Салустій, стридытъ.

— Желаяхъ да са намѣреше единъ гладіаторъ, забѣлѣжи Панса, попечителныйтъ умъ на когото не преставаше да мысли за нуждытъ на амфитеатра.

— Тако ми Минерва! извика Главкъ, когато обычныйтъ му робъ му слагаше на меката коса вѣнецъ отъ прѣсны цвѣтыя. Намѣрвахъ наслажденіе до ивѣдъ въ тѣзи варварскы зрѣлица докато са боряхъ звѣрове съ звѣрове. Но когато гледамъ чловѣкъ създаденъ както насъ, отъ сжщытъ кости и отъ сжщата кръвь да го блѣска въ арената безжалостно, когато гледамъ тѣлеснытъ членове да са раскѣсватъ и десата му да висѣжтъ, о, тогасъ зрѣлицето е за мене и ужасно и несносно. Тогасъ азъ самъ страдажъ, затѣква ми са душата и осѣщамъ непреодолимо желаніе въ мене си да са подигна и затекж на помощь на злочестыя онзи чловѣкъ. Радостнытъ вѣсклицанія на престонородіето ми са виждатъ по-звѣрскы отъ жестокутъ выенія на фуринтъ които гоняхъ Ореста. Едно са утѣшавамъ като мыслижъ че малка вѣроятность има че ще имамы таквози отвратително зрѣлише въ началото на идущія сезонъ на амфитеатра.

Едилтъ си подигна раменѣтъ, а младыйтъ Салустій, който са считаше въ Помпей за най-добродушенъ раствори очи очуденъ. Ле-